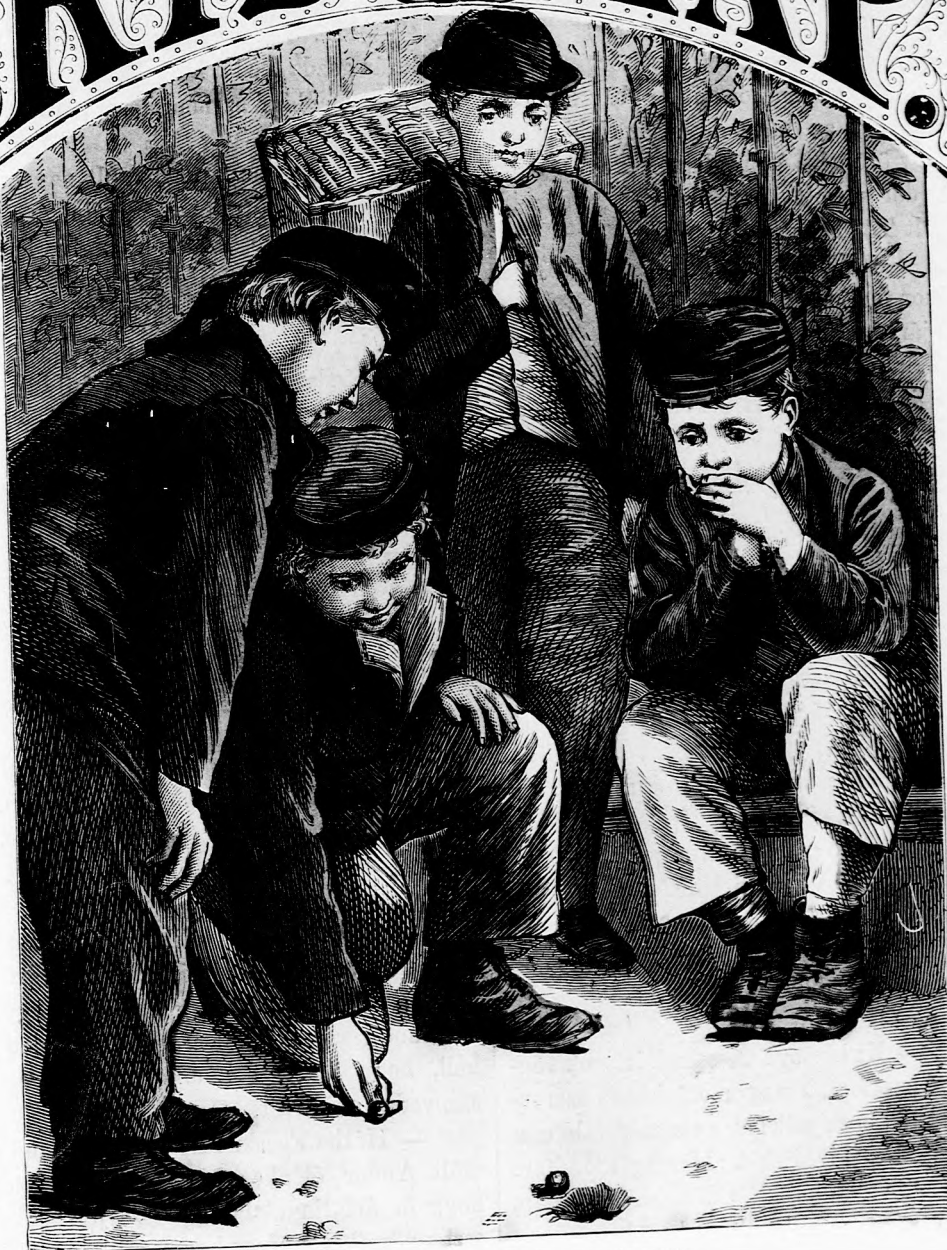

KIS IRADU

FOLYÓKA-JÁTÉK. (Lásd a 366. lapon.)

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(IX. folytatás.)

IRT bizony nem hozott senki, hanem egyszerre kocsizörgés hallatszott: a jó doktor bácsi kocsija befordult az udvarra, s az elébe sietők nagy örömére és meglepetésére a kocsiból Andor ugrott ki; s az orvos pedig így szólt Tófalvi urhoz:

— Visszahoztam a kis kópét! Épen jókor fogtam el, hogy be ne menjen a himlő-járványos városba. Nagyon éhes — adjanak neki jó vacsorát. Isten önökkel... én is sietek, mert otthon már várnak a vacsorával.

Az orvos elhajatott, Tófalvi ur pedig szobájába hívatta Andort, ki ugyan csak sápadtan és zavarodottan követte s remegve várta, mit fog most atyja szólani. De talán még remegéseinél is nagyobb volt meglepetése, midőn atyja így szólt hozzá:

— Kedves fiam, azt hiszem, magad is beláttad már, mily helytelen dolog volt elszöknöd. Nagy aggodalmat okoztál nekünk, még pedig minden ok nélkül; szökésed már majdnem végkép megerősítette gyanumat, hogy te voltál a gonosz gyújtogató, de szerencsére idején kiderült a dolog s most már tudjuk, hogy ártatlan vagy.

Andor meredt szemekkel bámult atyjára s meghökkenve kérdé:

— Kiderült...?

— Ki bizony! A csendbiztosok rögtön hozzáfogtak a nyomozáshoz és szerencsésen el is csípték azt a semmirevaló csavargó Fusski Miskát. Mindig mondtam is én, hogy nincs a vidék biztosságban, mihelyt ez az ember haza kerül.

— Fusski Miska?... szólt Andor ámulva. De hát mi köze neki ehhez a dologhoz?

— Mi? hát az, hogy ő gyújtotta fel a Buzás gazda kazlát!

— De hisz' az nem igaz! pattant ki Andor hirtelen.

Most meg az apa bámult nagyot s hamarjában nem tudta mire vélni Andor szavait. Azt hitte azonban végre, hogy Andor zavaradottságában még nem igen tudja, hogyan beszéljen; kissé komolyabb hangon így szólt tehát hozzá:

— Kedves fiam, nem szabad ily hangon és ily szavakat mondanod, mikor én mondok valamit. Fusski Miska már el is van fogva s a börtönben várja méltó büntetését.

— Büntetését? És mit fognak vele tenni?

— Elítélik súlyos börtönre, bizonyosan több észendőre.

— De hiszen ez borzasztó... ez nem lehet!

Az apa ismét meglepetve nézett Andorra; még mindig nem tudta azonban, mire vélje a fiu szavait s most azt hitte, hogy Andor, ki igen jó szivü fiu volt, szánakozásból szólt így.

— Becsületedre válik, kedves fiam hogy még a gonosztevők iránt is részvevő tudsz lenni; de meg kell gondolnod, hogy aki bűnös, az büntetést érdemel. Örülnöd kell, hogy kiderült a dolog, s nem te szenvedsz, aki ártatlan vagy.

— Hátha Fusski Miska is ártatlan? szólt Andor élénken. Megtörténhetik az, hogy őt ártatlanul börtönbe zárják több észendőre? Hiszen ez borzasztó volna!

— De honnan gyanítod, hogy ártatlan? kérdé az apa mindinkább megütözve.

— Én... én? hebegé Andor zavartan... én nem mondom... csak úgy gondoltam...

Tófalvi ur kénytelen volt észrevenni, hogy itt valami titok lappang, hogy Andor, ha maga nem bűnös, de okvetlenül tud valamit a dologról és talán.. ki tudja? talán korán örültek, talán végre mégis csak van része a gonosztettben neki is!

Egy pillanatig még gondolkozott az apa, aztán magához vonta a fiut, megölelte és szemébe nézve, meghatott hangon mondá:

— Kedves fiam, akard-e, hogy ezen-tul is olyan derék, becsületes fiúnak tartalak, mint eddig?

— Oh... apácska... hogy ne!

— No's tehát, akarsz-e kérdéseimre őszintén válaszolni... úgy mint ezelőtt mindig tetted, kerülve a hazugságot?

— I... igen... oh igen, felelé Andor kissé megzavarodva, mert gyanítá, mit akar apja kérdezni.

— Tehát, — — legelőször is valld meg őszintén, van-e részed abban a gonosz gyujtogatásban?

— Nincs! felelé Andor szilárd hangon és nyíltan atyja szemébe nézve.

Az apa megkönnyebbülten lélekzött föl.

— De tudsz róla valamit úgy e?

Andor némán intett fejével, hogy tud.

— Ott voltál közel, csakugyan te vesztetted el ott a nyakkendődet. Hogy történt az?

— Vissza akartam tartani azt, aki a kazalt fölgyújtotta... birkóztunk... de ő erősebb volt...

— És ki volt az?

— Azt nem mondhatom meg... nem... soha! Inkább csukjanak be engemet... de én el nem árulom!

— Gondold meg, kedves fiam, hogy ha az igazi bűnöst meg nem találjuk, akkor az ártatlanul gyanúsított fog szenvedni. Már pedig azt belátod, hogy nagy bűn, ha szenvedni hagyjuk azt, aki ártatlan, még ha különben olyan gonosz ficzkó is, mint ez a Fusski Miska.

— Oh apácska, kedves jó apácskám, azt meg nem mondhatom, igazán meg nem mondhatom, az csuf árulás, gyávaság volna tőlem.

Az apa még egy ideig magyarázgatta Andornak, hogy épen az lesz gyávaság, ha az ártatlant szenvedni engedi, — de mind hiába, Andorból nem birt többé egy szót sem kicsikarni. Elbocsátotta tehát és ismét gondolkozott, — de nem sokáig, mert Andor szavaiból csakhamar kitalálta az igazat. Andor jelen volt a büntett elkövetésénél... birkozott a bűnösrel.. tudott előre mindent... elárulni pedig nem akarja, bizonynyal, mert nagyon félti a bűnöst... ez nem lehet más, mint a ki szintén boszut esküdtött volt a öreg bérlő ellen, aki Andornak játszótársa és testvére, — nem lehet más mint Zsiga!

Minél inkább gondolt vissza az apa Zsiga magaviseletére az utolsó napokban, annál inkább meggyőződött gyanuja alaposágáról, annál inkább elszomorodott, mert mégis csak az ő fiára bizonyul rá a gonosz tett: ha nem Andorra, hát Zsigára.

Nagyot sóhajtott és azonnal szobájába hívatta Zsigát.

Zsiga daczos komor képpel lépett be, — mert már rég rettegett ettől a pilanattól, rossz lelkiismerete nem engedett neki nyugtot s előre tudta, mért hivatja apja. De el volt határozva, hogy konokul tagadni fog mindent; jól ismerte Andort,

tudta, hogy ez el nem árulja őt, — már pedig ki bizonyíthatna ellenne. Azt elfelejtette, hogy az apa sokkal tapasztaltabb, élesebb eszű ember, hogysem keresztül ne látna az egész dolgon, ha egyszer meggyőződött arról, hogy nem Andor és nem is Fusski Miska volt a bűnös. Egészen másféle beszédre volt elkészülve, mint a

A FEKETÉK ORSZÁGÁBÓL. *A néger király palotája.* (Lásd a 367. lapon.)

milyen hallani kellett. Amint belépett apja, komolyan ránézett és szigorú, semmi ellenmondást nem tűrő hangon így szólt:

— Holnap reggel korán készülj el, velem jössz az öreg bérlőhöz. Gondoskodni fogok, hogy ott legyen az a szerencsétlen csavargó is, akit ártatlanul börtönbe zártak a gyujtogatás gyanúja miatt. Figyel-

meztetek, hogy meg ne kísértsd az ellenállást. Mindent tudok. Majd holnap meghallod, mit határoztam felőled. Mehetsz szobádba.

Zsiga egészen elképedett s halványan tántorgott szobájába. Tehát tudják . . . elárulta valaki, talán éppen An-

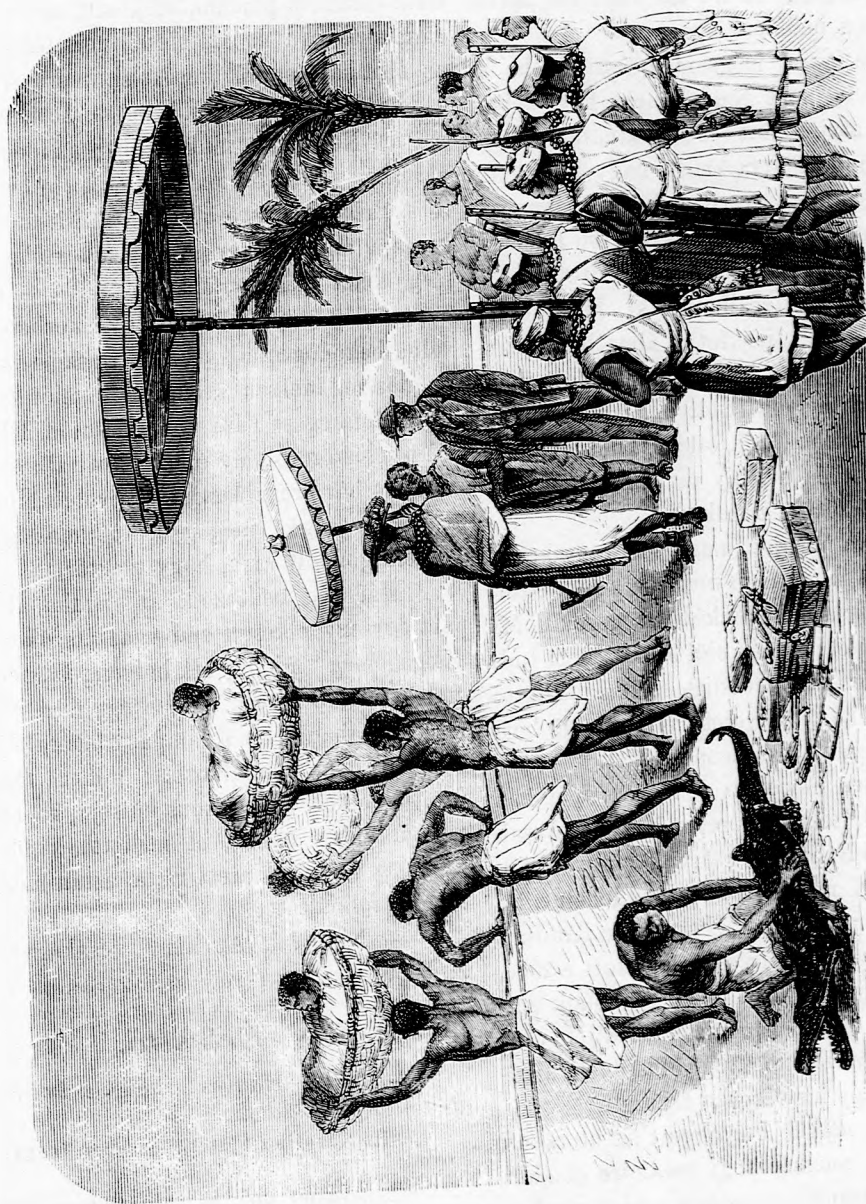
(Folytatása a 358. lapon.)

— már
t elfe-
ltabb,
tül ne
r meg-
és nem
gészen
mint a

ellen-
p meg-
lehetsz

halvá-
t tud-
n Au-

A FEFETÉK ORSZÁGÁBÓL. Az emberi áldozat. (Lásd a 367. lapon.)

(Folytatás a 356. laphoz.)

dor ... s most nem menekül többé a büntetés elől. És mi vár reá? Borzadva gondolt a holnapra.

De azért mégsem jutott eszébe a megbánás, nem gondolt arra, hogy leboruljon atya előtt és bocsánatát kérje, nem gondolt arra, mily nagy bánat az szüleinek, hogy gyermekökre ilyen gonosz tett derült ki. Csak még inkább föléledt daczos nyakassága és azon kezdte törni a fejét, mikép kerülhetné ki büntetését. Nyugtalanul, izgatott álmatlanságban tölté az éjt és még alig hajnalodott, még mindenki mélyen aludt a házban, mikor Zsiga hirtelen kiugrott ágyából, gyorsan felöltözött és néhány perc múlva a ker- ten át kiszökött a szabadba.

Hova menjen, maga sem tudta, csak azt tudta, hogy nem várja be a büntetést, melyet apja ígért; inkább megszökik. Mi az a büntetés, mely elől szökik, nem tudhatta; de bűnös lelkiismerete azt hitette el vele, hogy okvetetlenül valami borzasztó lesz, amit el nem viselhet.

Sietve menekült tehát az apai ház közeléből. Lelkében érezte, hogy ezzel csak még növeli hibáját; érezte nagyon jól, hogy igazi menekvése csak az lehetne, ha megtérne; — de bár néha, midőn fáradtan megállt pihenni, ilyesmi is jutott eszébe, mindig újból fölülkerekedett konok macacssága s étlen-szomjan, kimerülten vándorolt tovább, míg végre majdnem alkonnyatkor egy kis városba érkezett.

Cél nélkül bolyongott az utcákon erre-arra, anélkül hogy valamire gondolt volna. Lassanként azonban, amint mindinkább sötétedni kezdett s a fáradság, éhség

mindinkább erőt vett rajta, kénytelen volt megemlékezni arról, hogy ideje volna betérni valahová pikenni, lefeküdni, mert hiszen a szabad ég alatt csak nem töltheti az éjszakát, annál kevésbbé, mert sűrű eső kezdett permetezni. Igen, de hova térjen be? Nem ismer senkit ebben az idegen városban s még ha ismerne is, ha volna is itt szüleinek ismerősük, hogy állítson be hozzája mint szökevény? Vendéglőbe is meg lehet szállani, azt jól tudta, — de nem volt annyi pénze, hogy merhetett volna bekopogtatni; néhány tizeskéje volt mindössze, melyen valami enni valót kell vásárolnia egész napi koplalás után. Életében először volt ily elhagyatott állapotban; de bár érezni kezdte elkövetett hibái egész nagyságát, még győzött konoksága és nem gondolt arra, hogy megtérjen.

Már rég beköszönt az éjszaka, alig járt egy-egy elkésett ember az utcákon; Zsiga még mindig ott bolyongott, nem tudva, mitevő legyen. Épen egy félre eső szűk utcában volt s a lámpás alatt falhoz támaszkodva gondolkozott, mihez fogjon, — mikor egy gyanus külsejű, kopott ruhájú ember haladt el mellette, ki firkészőleg végig tekintett rajta, aztán meglepetve fölkiáltott:

— Ni ni!... Az ám... csakugyan Zsiga urfi! (Folytatása következik.)

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek számára utólag még beküldtek:

Lositz Karolina 1 frtot, Tirscher Irénke 1 frtot.

Ez összeget még átszolgáltatom rendeltetése helyére, de egyuttal ismétlem, hogy a gyűjtést már befejeztem. FORGÓ BÁCSI.

A MAMA MESÉI.

— A »Kis Lap« olvasói számára francziából fordította Mihály bácsi. —

III. Picciolina.

— Tündérmese. —
(Vége.)

JUANITA rettegven ezen állat ólálkodásától, így szólt férjéhez:

— Ez nem közönséges macska!

Ha pedig varázsló, — mi szegény emberek hogyan küzdhetünk az ő hatalmas ellen? A tündérek e kis leány megőrizésével nehéz feladatot bízta reánk!

— Ne csüggedj el, Juanita; ha a tündérek egyiküknek üdvét reánk bízták, ennek az az oka, mert annak védelmére képeseknek talált minket, és a szükség pillanatában ők is bizonynyal segíteni fognak. Kettőztessük meg figyelmünket és gondosságunkat, akkor Picciolina, reményelem, elkerüli az ellene intézett hálót.

Juanita, a Giacomo által helyesen mondottakban megnyugodván, megszünt aggódni; de ezentul csakis magába bízott, hogy kedves fogadott leányát megőrizhesse. Ismerte fiainak a leányka iránti

gyöngédségét, különösen Pietrónak odaadására és ügyességére számított; de mégis biztosabbnak hitte saját szemei alatt a gyermeket: Picciolina nem járt ki többé testvéreivel. Eleinte mindhárman bánkódtak e felett, de végre belenyugodtak. Midőn kimentek, Juanita maga vette a kicsit kezébe s midőn a mezőn kosárfonás végett telepedtek le, magok köze úgy ültették, hogy hozzá senki sem közeledhetett. A házuk szomszédságában lévő egyik mezei lakban volt egy majom, melyet Giacomo gyermekei hosszabb idő óta ismertek; ez gyakran eljött a gyermekekhez, kik vele játszadoztak és nagy nevetés és öröm volt ilyenkor közöttük. Picciolina is nagyon megszerette Gribbit, a kis majmot s midőn ez reá nézett, késznek látszott őt megfogni, hogy vele játszahasson; de a majom mindannyiszor elugorván tőle, reá vigyorgott, ami rendkívül felvidította a gyermeket. Juanita és Giacomo maguk is mulattak ezen, és senki sem nyugtalankodott a felett, hogy a majom szüntelen jött ment a gyermekekhez, kik iránt nagy barátságot tanusított, mindannyiszor hozván a sok almát, diót és mindent, amit valahol talált vagy lopott.

Egy napon, midőn Michaelé kiment nádat szedni és visszajönni késett, Pietro azt mondta anyjának, hogy elébe akar menni, Picciolina pedig kérte, hogy elkísérhesse. Juanita ezerféle figyelmeztetés közt beleegyezett. A folyóhoz jutván, észrevették, hogy Michaelé a folyam közepén a habokkal küzd, mert nád-szedés közben eltévesztvén a víz mélyét, a mélybe esett és most kétségbeesetten kiáltozott segélyért. Pietro, öccse kiáltására,

Picciolinát egy zombékra helyezvén, bevettette magát a vízbe s a már lélekzetét vesztett Michaele után ugrott, kit a folyam magával ragadott. Miután megmentette, a parton letette és életben létéről meggyőződött:

első gondja volt Picciolina után nézni. De mekkora volt rémülete, mikor észrevette, hogy a kis leány eltűnt s elrablójának semmi nyoma! Szomorúságában ölébe vette a még gyenge gyermeket és haza érven, anyjának elbeszélte Picciolina gyászos eltűnését és az eközben történt eseményeket.

— Szerencsétlenek vagyunk! kiálta fel Juanita. Hol van most szegény leányom? Ellenségei tehát minden csekély mozdulatára lesbe állanak, és semmi le nem fegyverzi

öket? Felhasználták Michaele szerencsétlenségét, hogy elrabolják!

Giacomo, ki e pillanatban érkezett meg és kinek a szomorú hírt elbeszéltek, nem engedte át magát a csüggedésnek.

— Nincs helyén a sírás, mondá, ha-

nem keresésére kell indulnunk s talán még ideje korán megszabadíthatjuk őt.

A család tehát rögtön utra kelt és mindenik külön irányban kezdte meg a keresést, de sokáig hiába. Abban a pillá-

LÓFÜTTATÁS. (Lásd a 366. lapon.)

natban, midőn Pietro fáradozásának sikeretlensége felett vigasztalhatlanul indult el, egyszerre éles visítást hallott feje fölött és valami sulyos tárgy esett vállaira; visza fordult és Gribbit a majmot pillantotta meg, ki arcfintorítás között foly-

ton örvendező kiáltásokat hangoztatott. Pietrónak most épen nem volt kedve arra, hogy a majommal játszadozzék; de egy barlang előtt menvén el, melyet a lakósok a tündérek barlangjának neveztek és a

Körülötte egész sereg kék, fehér, rózsaszín és zöldszínű apró szellem volt, melyek örködni látszottak fölötte. Pietro látára mindnyájan ijedten szét szaladtak.

— Légy bátor Piccolina, — mondák — még néhány próba, és örökre megleszesz mentve!

Ekkor tova szálltak, a leányka pedig fölbredvén, kezét nyújtott Pietrónak, ki bámulatában mereven állt ott; de ez nem tartott sokáig és meglegedvén azzal, hogy kincsét újból feltalálta, gyorsan haza ment a leánykával a majom kíséretében, ki oly ügyes szolgálatot tett neki. Megérkezésükkor határtalan öröm volt az egész családban. Picciolina elbeszélte, hogy midőn Pietro őt a gyepe letette, ezernyi szellem

melybe soha senki sem mert bemenni, a majom a földre ugrott, és ezer féle mozdulat és szökés által Pietrót a barlang nyilásához csalta. És itt Pietro alig hogy betekintett, Picciolinát vette észre, amint rózsaleveleken feküdt s nyugodtan ludott.

vette körül, kik elrabolták és a tündérek barlangjába vitték, a hol oly dolgokat hallott és látott, minőket halandó látni és hallani nem képes; de aztán elaludt, a nélkül, hogy tudná, mit határoztak felette és minő jövő vár reá.

— Bár utolsó lenne e megpróbáltatás, gyermekem! mondá Juanita, megzi-rógatván őt, mert ezen félelmes élet fá-rasztó mindenkire!

— Még egy év, anyám, mondták nékem a szellemek és akkor vagy örökre elveszek vagy meg leszek mentve mindenkorra!

— Félre a szomorúsággal! mondá Giacomo! eddig a jó szellemek nem hagytak el, reméljük hogy mindvégig segélyünkre lesznek: kettőztesük meg az elővigyázatot, fegyverkezzünk fel okossággal az ismeretlen ellenségek ellen és ne bizunk a véletlenre semmit.

Ezután a becsületes család nyugalomra tért, melyre egy ily felindulásban gazdag nap után nagy szükségük is volt.

Néhány hóig ezután semmi nyugtalanító nem történt a Giacomo háza körében, a hosszú fülű fekete macska nem mutatkozott többé és Juanita azt hitte, hogy Picciolina a kitűzött határidőt újabb veszély nélkül eléri. Egy napon az egész család a szomszédos ligetben sétálgatván, a gyermekek egy kis tekenős békát láttak komoly méltósággal arra czammogni. Közeledvén feléje; s miután Picciolina maga körött néhányzormegforgatta, végre azt az ohajtását fejezte ki, hogy szeretne reá ülni. Pietro megkérdezte atyját, ki ebben semmi veszedelmet nem látott s megengedte a tréfát; Pietro tehát gyorsan egy kis szerszámot és nyergot készített, felkötötte a tekenős béka hátára, reáültette Picciolinát, aki tombolt örömeiben, és mindnyájan nevetve kísérték. Egyszerre azonban az állat, alsó részén elrejtett szárnyait kiterjesztvén, a levegőbe emelkedett

és az egész család nagy rémületére elragadta a kis leánykát.

— Most mi tévők legyünk? kiáltottak fel mindnyájan, egy ilyen rabló után mikép futhatunk? Most már nem látjuk többé gyermekünket! most már vége van! — Hátha néhány lövést tesznek talán reá? mondta Michaelae.

— Az nem használna semmit, mert a golyó a béka kemény héjáról lesiklik, Picciolinát pedig megölhetné, felelé Pietro. Keressünk más módot!

— Én nem találok semmi más módot, — mondá Juanita. Mondtam én előre, hogy hasztalan küzdünk mi amaz ellenségek ellen, kik annyi természetfeletti eszközzel bírnak.

— Ne essünk kétségbe! Ez a tekenős béka ily módon nem igen mehet messze, okoskodott Giacomo; én azthiszem, hamar belefárad a repülésbe, és nagyon magasra nem emelkedhetik; nyomon kellene követni!

— Oh, de már nem is látjuk! kiáltá Pietro kétségbeesetten.

Mig a ház lakói ekép szomorkodtak, egyik régi ismerősünk, a kis Gribbi majom, mely egy fán ülve látta midőn a teknőcz Picciolinával elrepült, egyik fáról a másikra ugrálva követte a tekenőcznek nehézkes repülését. A majom előrelátta, hogy ezen repülés nem tarthat sokáig. Valóban nemsokára észre is vette, hogy a tekenőcz repülése csendesedik, s lassan a föld felé ereszkedik, mig végre a fáradságtól eltikkadva ama fa tövénél szállt le, melyről a majom ez új fajta madár repülését szemlélte. És e pillanatban észrevette a távolban a hosszú fülű fekete macskát is, mely

gyorsan a tekenőcz felé futott. — Ennek láttára a majom a fáról hirtelen leugrott, karjaiba ölelte Picciolinát s a fák ágain keresztül ugrálva a kertjében siránkozó Juanitához tért, ölede letette Picciolinát, s körül ugrálván öt, a kis leány féltalálása feletti örömének ezer és ezer jelét adta. A jó Juanita örömtől eltelve csókolgatta a kis leányt, és megcírogatta a majmot.

A szerencse ismét beköszöntött a család körébe, melynek boldogságát csak az zavarta, hogy nyugtalanul várták a szellemek által Picciolina teljes szabadságának megnyerésére kijelölt időt.

Ez idő alatt Giacomo gyermekei fölnevekedtek és Pietro elérvén huszadik évét, igen csinos legény lett; férfias és kedves vonásai, deli növése, kedves modora, szelid és ékes beszédje arra mutattak, hogy ő a jó szellemek kedvence.

Azon nap reggelén, melyen a tündérléányka megpróbáltatásának ideje lejárandó volt, kellemetes szelid őszi napsugár örvendeztette meg a természetet. A család élvezte a szerencsét, mely Picciolinára most már érkezettnek lát látszott; még vigyáztak reá, de inkább csak megszokottságból; már nem féltek többé. De a nap még nem mult el, kimentek sétálni a tündér-barlang közelében levő erdőbe s hosszabb séta után pihenés végett leültek. Picciolina lefeküdni ohajtván, Pietro rózsát szedett, Juannita lefektette a gyermeket s illatos ágát maga mellé helyezte. Mialatt azonban mindnyájan vidáman beszélgettek, a körülöttük ólálkodó fekete macska Juanita háta megé lopózott, elragadta Picciolinát rozsa-

levélből készült ágával együtt, és gyorsan elfutott. Pietro szerencsére észrevette, utánna iramodott, gyors futás után elki-sérte és földig érő füleinél fogva megfogta a macskát. Ebben a pillanatban a tündérek barlangja hirtelen megvilágosodott s a királyné kíséretével a bejáratnál vakító fényben jelent meg, Pietrohoz a következő szavakat intézvén:

— Fiam, te vagy az a ki semmivé tetted a varázslatot, és a varázsolót; hatalma és élete hosszú füleibe volt elrejtve. Tekints most a te Piccolinára!

Pietro, kit mind ez bámulatba ejtett, fölemelte szemeit és a királyné mellett egy csodaszép fiatal leányt pillantott meg, de Picciolinát nem látta. A leányka közeledett Pietrohoz s kezet nyujtván felé, mondá:

— Ha megmentöm nem akarja felismerni és szeretni Picciolinát, visszakövetelem a tündérektől előbbi alakomat.

— Hogyan, te vagy az én Piccolinám? kiáltá Pietro.

E pillanatban nagyszerű palota emelkedett a tündér-barlang közelében, Juanita, Giacomo és Michaelé megjelentek a küszöbön, a királyi trónján ülő tündérkirályné pedig, őket előlépni rendelte, mondván:

— Ime, itt van leányotok!

Ekkor karjukba vetvén magát, Juanitát Picciolina megölelte és így szólt:

— Légy mindig anyám, én e nélkül boldog soha nem lehetek!

Ezután Pietrót kézen fogva, magával vezette a tündérkirálynő lábaihoz: »Én e földön a legnagyobb szeretet tárgya valék, soha irigység, harag nem nyilat-

kozott ellenem. E család az én családom. Születésemnél fogva el voltam átkozva és elvesztem volna, ha e családnak gyengéd szeretete minden lépésem fölött nem örködött volna. Engedd meg tehát, felséges királynő, hogy én a földön lakhassam.

— E kérésedre el voltam készülve, felelt a tündér-királynő. De figyelmeztetek, kedves leányom, gondold meg jól! Ha kérésedet teljesítem, soha többé vissza nem térhetsz hozzánk Tündérországba, hanem olyan halandó ember leszel, mint a többiek.

— Oh, én csak akkor leszek boldog, ha egészen hasonló leszek jó fogadott szüleimhez és Pietro testvéremhez.

— Ám legyen meg kívánságod, szólt a tündér-királynő. És mert kívánságod oly nemes, én és tündéreim örködni fogunk fölötted egész élteden át; ha ily nemes szívéük maradtok, boldogok lesztek mindvégig. Ez a fényes palota és a benne levő sok kincs a tiétek, — élvezzétek és éljeteztek boldogul!

Ezzel a tündérkirálynő és kísérete hirtelen eltűnt.

Picciolina pedig és Pietro meg az egész család azután boldogan éltek és még talán ma is élnek, ha azóta meg nem haltak.

MIKULÁS.

(Képpel a 365. lapon.)

EN VAGYOK a Mikulás!
 Ugyan ki lehetnék más?
 Én vagyok a Jézuskának
 Vén szolgája,
 Boldogító megjöttének
 Vén postása.
 Engem küldözget előre:
 Ha áll az idő esőre
 Változtassam által jóra —
 A hig esőt fehér hóra.
 Kutatgassak, nézegessek,
 Hol lakik a kedves gyermek,

Fogatos
Szorgalmatos
Tanulásban haladó,
Figyelmes, szófogadó.

Ezeknek a kis Jézuska
Már is küldöz kóstolóba
Mindenféle édességet,
Szemnek tetsző fényességet.

Hanem aztán oda is kell
Elmennem az üzenettel
Hej oda is elmegyek :
Ahol zajos,
Irigy, pajkos,
Rakonczátlan gyermekek
Szülét keserítenek.
Azok nem kapnak a zsákból,

Sem édeset,
Sem fényeset ;
Hanem inkább a virgácsból,
Mellyel vén Miklós megvágja,
S ha egyiknél vagy másiknál
Ez se használ —
Zsupsz, bele dugja a zsákba !

FOLYÓKA-JÁTÉK.

(Képpel a czimlapon.)

FOLYÓKA, folyóka,
 Há gurul a golyóka?
 Majd elgurul — s ugyancsak
 Egy más golyóbisra csap,
 Ez aztán a lökéstül
 Valósággal elszédül,
 Hármat fordul s a hol a! . .
 Vigan kiált fel Gyula,
 Búsán nézi a Gyurka.
 Mert hát az ő golyóeskája
 Pottyant bele a lukba:
 Már ma három krajezárt veszt,
 Jaj, hogy viselje el ezt! . .

LÓFUTTATÁS.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

— Nosza Gyuri, ne hagyj magad!
 Szorítsd azt a Szellőt, csak még egy-két
 perczig és biztos a diadal!

Szorítja is, sarkantyuzza is Gyuri s a derék paripa érzi, hogy gazdája dicsőséget kell megmentenie, — fut mint a szélvész, lába alig éri a földet s néhány pillanattal később már ott van a célnál. A nézők éljenzik a győztest s Gyuri büszkén köszönetet vissza. Legalább is egy hétig az egész vidéken nem beszélnek másról, csak Gyuriról és az ő derék lováról, mely valamennyi versenytársát legyőzte. Pedig a többiek is derék lovak és derék legények ültek rajtok; nem is volt könnyű a győzelem, de aztán annál nagyobb volt a dicsőség, mert csak az ám az igazi diadal, mikor ellenfeleink is erősek.

A lófuttatás régi mulatság és már az őskori népeknél is kedvencz szórakozásul szolgált. A hajdankor mivel népei nagy czirkuszokat építettek s ezekben folytak a különböző versenyek; vivők,

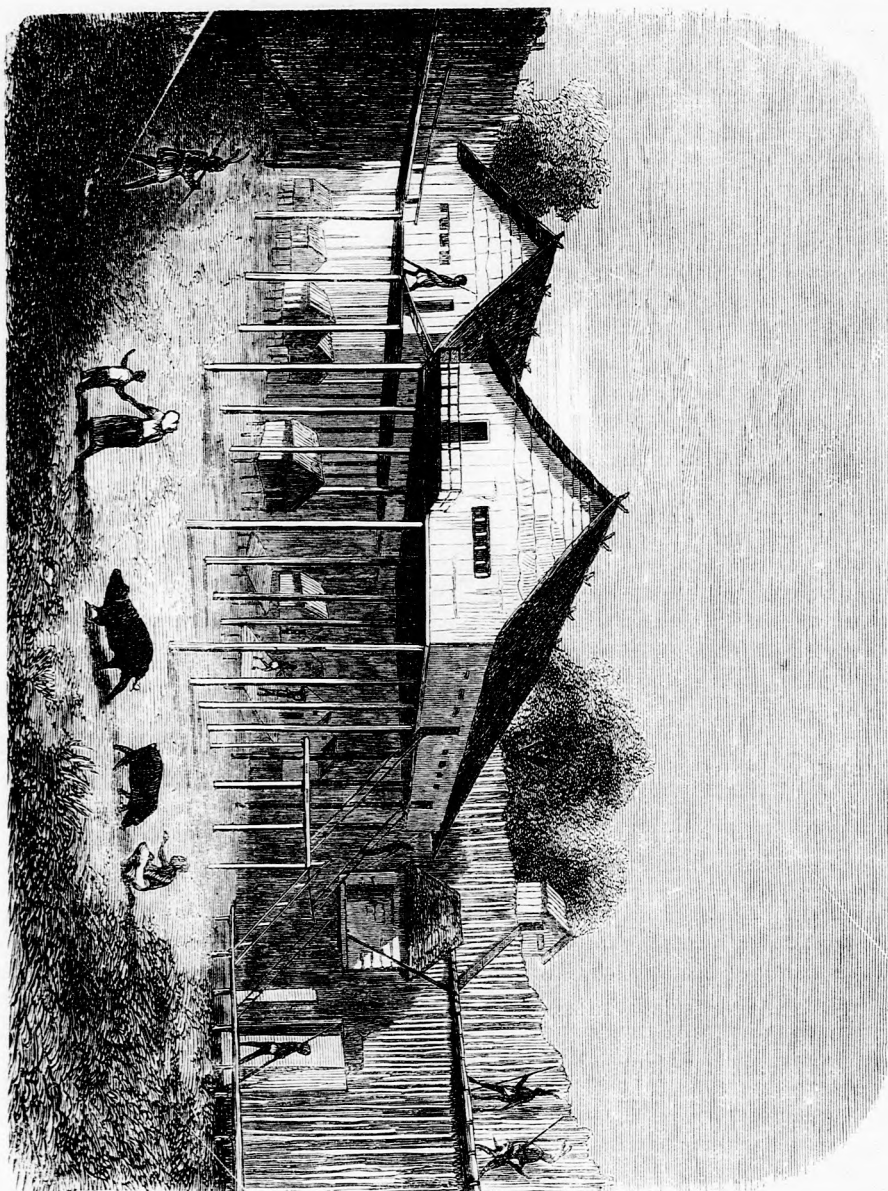
birkozók, lovasok igyekeztek elnyerni a győztes számára kitűzött jutalmat. Más népeknél, melyek nem éltek városokban, hanem a nagy síkságokon vándoréletet folytattak, az efféle versenyek még közönségesebb mulatságok voltak s azok még mai nap is. A nagy orosz pusztákon és Ázsiában most is vannak még szilaj, harczias néptörzsek, melyeknek csak háboruskodásban, vadászatban telik kedvök; a férfiak kitünő lovasok s ha más mulatságuk nincs, otthon egymással kelnek versenyre, hogy megmutassák, ki jobb lovas és kinek van jobb lova.

Hajdanában, ezer esztendővel ezelőtt, a magyar is ilyen vándor, harczias nép volt, míg végre megtelepedett itt, ahol most szép hazánkat birjuk. Most már a mivelt nemzetek között igyekszünk helyet foglalni; de azért a régi férfias tulajdonok sem veszték ki s ma is igaz a közmondás, hogy »lóra termett a magyar ember.« Tudom, kis olvasóim közt is akad, aki emberül megüli a paripáját s szeretne már huszár lenni, mert tudja, hogy a huszár a világ legszebb katonája.

Mai nap a löversenyek nemcsak mulatságul szolgálnak, hanem hasznos cél is van egybe kötve velök, mert a versenyen tűnik ki leginkább, ki ápolja legjobban lovait, és a jutalom, melyet a győztesek nyernek, arra serkenti a többieket, hogy ők is gondját viseljék a derék állatoknak. Így aztán a magyar ló és lovas híres marad jövőre is.

KÉPREJTVÉNY.

A FEKETEÉK ORSZÁGÁRÓL. *Megvesztett falu.* (Lásd a 357. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.